

**KATEŘINA ŠTROBLOVÁ:
ŽENSKÉ UMĚLECKÉ OSOBNOSTI
V ČESKÉ VÝTVARNÉ KULTUŘE
50. A 60. LET 20. STOLETÍ
RIGORÓZNÍ PRÁCE
POSUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE**

Volba tématu rigorózní práce kolegyně Kateřiny Štroblové spadá zcela přirozeně do aktuálního zájmu o umění a kulturu 2. poloviny minulého století, který má nepřehlédnutelně generační charakter. Záběr studie se soustřeďuje na obnovu skupinové aktivity po roce 1956 jako podstatný rozměr oživení výtvarného života, jeho analýza je vhodně připravena přehledným nástinem vývoje kulturního a kulturně politického kontextu mezi léty 1948 – 1969. S dobrým využitím relevantní literatury jej formuluje hutně a přehledně, bezpečné kladení akcentů prozrazuje míru pochopení dobové situace, která není samozřejmá a zasluhuje tak ocenění. Přehled výtvarných skupin je velmi efektivní, skládá plně plastický obraz dobového výtvarného umění a jeho kontextu.

Vlastní téma práce přísluší rovněž aktuálnímu dění v teoretické, umělecko-historické a kritické produkci, provázející výtvarné umění. Vstřebán už byl náraz feministických koncepcí i módní vlna, provázející jako nechtěný sekundární produkt seriózní prosazování gender studies, a vlastně teprve začínají vycházet zásadní práce typu knihy Martiny Pachmanové *Neznámá území českého moderního umění: Pod lupou genderu* (Praha : Argo, 2004). Velmi si vážím věcné střízlivosti a kritické skepse, s nimiž kolegyně Štroblová spojila dvě podstatná témata: Nástup výrazných ženských osobností do českého výtvarného umění ve zkoumaném období a otázku ženského umění. Dvě desítky čistě vystavěných medailonů umělkyň dobře připravily materiál ke srovnávací studii, v níž autorka v dobře zvolených horizontech shledává společné rysy. Podobně cenné jsou její poznatky k postavení žen-umělkyň v české kultuře 50. a 60. let minulého století. Otázky, jež klade sporná kategorie ženského umění, kolegyně Štroblová nijak neexponuje, ale ani jim neuhýbá, obratně nechává promluvit shromážděný materiál a jeho interpretaci udržuje s příkladnou kázní a korektností v hranicích možného.

V mezioborovém záběru práce přirozeně patří klíčová úloha prostředkům dějin umění a rád konstatuji, že text ob stojí i detailně posuzován kritérii této disciplíny. Nehrozí tu ale kompetenční spor, způsob dotazování je kulturologický. V této souvislosti je třeba zároveň zmínit obtížnost tématu a nejen heuristickou náročnost zvoleného přístupu k němu: Dosavadní umělecko-historická produkce mohla autorce poskytnout oporu jen chudou a nevyváženou, takže například samotné monografické studie jednotlivých umělkyň představují výkon, jehož náročnost může částečně naznačit obsáhlý seznam použité literatury. Nejcennější a vlastně jedinou spolehlivou

oporou tak autorce mohla být její vlastní studie *Ženy skupiny UB 12 v kontextu dobové české kultury*, obhájená úspěšně v loňském roce na naší katedře jako diplomová práce. Nemohu-li se už ubránit srovnávání obou textů, rád v této souvislosti konstatuji, že na jedné straně byla znovu a zpětně prověřena kvalita, kterou tehdy komise shledala, na straně druhé lze v porovnání konstatovat, že rok, který oba texty dělí, vyplnila intenzivní badatelská práce i další odborné zrání.

Rigorózní práci Kateřiny Štroblové tak mohu hodnotit jako náročnou kulturologickou sondu do české kultury 2. poloviny 20. století, důkladně podloženou, dobře kompozičně vystavěnou a napsanou s příkladnou korektností. **Plně ji doporučuji k obhajobě.**

V Praze 20. 4. 2010

PhDr. Vladimír Czumalo, CSc.